

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 7Asan/3/2016
Identifikačné číslo spisu: 5015200867
Dátum vydania rozhodnutia: 31.07.2018
Meno a priezvisko: JUDr. Viola Takáčová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2018:5015200867.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zdenky Reisenauerovej a členiek senátu JUDr. Violy Takáčovej, PhD. a JUDr. Judity Kokolevskej, v právnej veci žalobcu: LUSE s.r.o., so sídlom v Bratislave - mestská časť Nové Mesto, Riazanská č. 681/48, IČO: 47 318 091, právne zast.: JUDr. Jánom Vicianom, advokátom so sídlom v Bratislave, Prievozská č. 14/a, proti žalovanému: Slovenská obchodná inšpekcia, Ústredný inšpektorát Slovenskej obchodnej inšpekcie so sídlom v Bratislave, Prievozská č. 32, poštový priečinok 29, v konaní o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného z 30. júla 2015, Číslo: SK/0110/99/2015, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Žiline z 21. júna 2016, č. k. 20S/164/2015-77, t a k t o

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Žiline z 21. júna 2016, č. k. 20S/164/2015-77, p o t v r d z u j e .

Žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

I.

Krajský súd v Žiline (ďalej len „krajský súd“) napadnutým rozsudkom z 21. júna 2016, č. k. 20S/164/2015-77, postupom podľa § 250j ods. 2 písm. a/ a d/ Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) zrušil rozhodnutie žalovaného z 30. júla 2015, Číslo: SK/0110/99/2015 a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie. Uvedeným rozhodnutím žalovaný zamietol odvolanie žalobcu a potvrdil prvostupňové rozhodnutie Slovenskej obchodnej inšpekcie, Inšpektorát Slovenskej obchodnej inšpekcie so sídlom v Žiline pre Žilinský kraj z 1. decembra 2014, Číslo: K/0259/05/2014, o uložení pokuty žalobcovi vo výške 1.000,- eur podľa § 9 ods. 2 zákona č. 128/2002 Z. z. o štátnej kontrole vnútorného trhu vo veciach ochrany spotrebiteľa a o zmene a doplnení niektorých zákonov v rozhodnom znení (ďalej len „zákon č. 128/2002 Z. z.“), a to za marenie výkonu kontroly, pre nedostavenie sa žalobcu alebo jeho splnomocneného zástupcu pred správny orgán dňa 18. augusta 2014, alebo v náhradnom termíne dňa 25. augusta 2014, na základe predvolania, pričom vykonanie kontroly bolo nevyhnutné za účelom prešetrenia podnetu spotrebiteľa P-552/2014, čím došlo k mareniu kontroly podľa § 9 ods. 2

menovaného zákona.

Krajský súd postupoval v intenciách § 4 ods. 3, § 5 ods. 1, ods. 6 písm. c/, § 9 ods. 2 - 5 a § 12 zákona č. 128/2002 Z. z. a § 21 a § 34 Správneho poriadku, ako aj v zmysle právnej úpravy ustanovenej v druhej hlave piatej časti Občianskeho súdneho poriadku, upravujúcej rozhodovanie o žalobách proti rozhodnutiam správnych orgánov a dospel k záveru o dôvodnosti podanej žaloby.

Krajský súd mal preukázané, že podnetom pre začatie kontroly vo vzťahu k žalobcovi, bolo doručenie spotrebiteľského podnetu P-552/2014, ktorý však nebol súčasťou administratívneho spisu, pričom ani z obsahu napadnutého rozhodnutia žalovaného a prvostupňového správneho orgánu nebolo zrejmé, aké skutočnosti spotrebiteľ vytýkal, keď sa obrátil na príslušné zložky štátnej kontroly vnútorného trhu o prešetrenie postupu žalobcu. Krajský súd nemohol vyhodnotiť, aké prostriedky pre prešetrenie postupu mohli správne orgány použiť a vykonať za účelom zabezpečenia vykonania kontroly podľa zákona č. 128/2002 Z. z.. Nebolo ani možné posúdiť, či bolo nevyhnutné a potrebné, aby sa k podnetu spotrebiteľa vyjadril žalobca, teda jeho štatutárny orgán alebo iný splnomocnený zástupca žalobcu osobne. Z tohto dôvodu nebolo možné ani zo strany súdu prešetriť a vyhodnocovať, nakoľko tieto skutočnosti neboli obsahom dôvodov napadnutého rozhodnutia a rozhodnutia prvostupňového správneho orgánu, či k prešetreniu podnetu spotrebiteľa, a teda k riadnemu výkonu kontroly bolo nevyhnutne potrebné vyjadrenie žalobcu, jeho osobná účasť alebo účasť jeho konateľa alebo splnomocneného zástupcu, a či takýto postup, ktorý vyžadoval správny orgán, bol potrebný vzhľadom na povahu veci, a či by prispel k jej objasneniu. Podľa názoru krajského súdu tieto skutočnosti boli východiskom pre posúdenie, či osobná účasť žalobcu alebo jeho splnomocneného zástupcu v konaní pred správnym orgánom v súvislosti s výkonom kontroly podľa zákona č. 128/2002 Z. z. bola nevyhnutná k riadnemu prešetreniu podnetu spotrebiteľa a vykonaniu kontroly podľa zákona č. 128/2002 Z. z.. Z tohto dôvodu krajský súd nemohol vyhodnotiť, či správny orgán dôvodne žiadal osobnú účasť žalobcu pri výkone kontroly alebo jeho zástupcu, osobné vysvetlenia, osobné názory, keď ani v dôvodoch napadnutého rozhodnutia, ani z administratívneho spisu nie je preukázané, ku ktorým konkrétnym skutkovým okolnostiam sa mal žalobca prostredníctvom konateľa alebo splnomocneného zástupcu osobne vyjadriť, a teda nie je preukázané, že listinné dôkazy, ktoré na základe výzvy správneho orgánu žalobca včas správnemu orgánu a podľa jeho požiadaviek zaslal, boli postačujúce k prešetreniu podnetu spotrebiteľa a výkonu kontroly zo strany prvostupňového správneho orgánu. Krajský súd ďalej uviedol, že zákon č. 128/2002 Z. z. upravuje oprávnenému inšpektorátu Slovenskej obchodnej inšpekcie v § 5 ods. 6 písm. c/ požadovať od kontrolovaných osôb potrebné doklady, údaje a písomné alebo ústne vysvetlenia. Je teda na vôľu správneho orgánu prešetrojúceho konkrétny podnet, individuálne vyhodnocovať, aké podklady sú potrebné k tomu, aby riadne bol preverený podnet spotrebiteľa a vykonaná kontrola Slovenskou obchodnou inšpekciou. Pokiaľ správny orgán žiadal od žalobcu písomné podklady a trval na osobnej účasti konateľa žalobcu alebo jeho splnomocneného zástupcu pred správnym orgánom, de facto žiadal jeho ústne vysvetlenia. Na takýto postup mal právo, avšak iba v prípade, ak by z vykonaného dokazovania bolo preukázané, že takéto ústne vysvetlenia sú pre objasnenie skutkového stavu veci, a teda riadneho prešetrenia podnetu spotrebiteľa a vykonania riadnej kontroly nevyhnutné a potrebné. Pokiaľ žalobca na výzvu správneho orgánu riadne a včas reagoval, fakticky sa ospravedlnil z osobnej neúčasti na vytýčených termínoch vykonania kontroly, uviedol dôvody, pre ktoré sa kontroly nezúčastní a prejavil súhlas, aby bola kontrola vykonávaná bez jeho osobnej účasti, tak bez toho, aby boli zrejmé, zo strany žalovaného a prvostupňového správneho orgánu, skutočnosti, ktoré bolo potrebné zistiť len na základe ústneho vysvetlenia žalobcu, jeho konateľa, respektíve jeho splnomocneného zástupcu, nebolo potom v súlade so zásadou hospodárnosti, ako aj účelom konania požadovať osobnú účasť konateľa žalobcu alebo jeho splnomocneného zástupcu v konaní, keď nebolo preukázané, že podklady, ktoré zaslal na žiadosť správneho orgánu kontrolovaný subjekt, nie sú postačujúce pre výkon kontroly a vyhodnotenie dôvodnosti, resp. nedôvodnosti podaného podnetu spotrebiteľa, ktorý bol dôvodom pre vykonanie kontroly u žalobcu.

Krajský súd ďalej poukázal na to, že nakoľko žalobca vykonával predaj výrobkov prostredníctvom internetového obchodu, teda písomnou formou nie osobným kontaktom so spotrebiteľom, nie je zrejmé, aké ústne vysvetlenia požadoval správny orgán od žalobcu, keď trval na osobnej účasti konateľa žalobcu

alebo jeho splnomocneného zástupcu. Za takýchto skutkových okolností mal krajský súd za to, že postup správneho orgánu nejaví znaky objektívnosti a ani účelnosti, keď v konaní nebolo preukázané, aké konkrétne vysvetlenia, vzhľadom na žalobcom predložené listinné dôkazy, od žalobcu správny orgán požaduje. Nebolo preukázané, že požadovanie týchto informácií je možné zabezpečiť iba ústnou formou a nie písomnou komunikáciou alebo zaslaním písomných dôkazov, keď ani z obsahu administratívneho spisu nebolo v žiadnom ohľade spochybnené tvrdenie žalobcu, že osobná účasť žalobcu, jeho konateľa alebo splnomocneného zástupcu, sa vyžadovala iba preto, aby bol osobne prítomný pri vypracovaní inšpekčného záznamu, teda len na jeho vyjadrenie sa k jeho obsahu a podpis.

Ďalšie pochybenie správnych orgánov videl krajský súd v tom, že v dôvodoch napadnutého rozhodnutia, ako aj prvostupňového rozhodnutia, absentovala konkrétna správna úvaha žalovaného, ktorý by zdôvodnil posudzovanú individuálnu vec, vo väzbe na jednotlivé kritériá vymedzené pre ukládanie pokuty v § 9 ods. 5 zákona č. 128/2002 Z. z., keď tieto kritériá síce uviedol v dôvodoch rozhodnutia, avšak všeobecne, nie vo vzťahu ku konkrétnemu prípadu. Navyše pri čase trvania žalovaný uviedol kritérium nesúladné s obsahom administratívneho spisu, keď konštatoval, že čas trvania protiprávneho konania je až po súčasnosť. V tejto súvislosti dodal, že za marenie výkonu kontroly bolo možné v tomto prípade považovať len osobnú neúčasť žalobcu, jeho konateľa alebo splnomocneného zástupcu pred prvostupňovým správnym orgánom, a to dňa 18. augusta 2014 a 25. augusta 2014 v určenú časovú hodinu. Z predvolania prvostupňového správneho orgánu zo 17. júla 2014, ani z iných skutočností, ktoré by boli obsahom administratívneho spisu nevyplýva, že povinnosť dostaviť sa pred správny orgán, okrem uvedených dní na predvolaní, mal žalobca aj iné dni (po týchto dňoch).

Krajský súd dospel k záveru, že nebolo v konaní preukázané, že žalobca mári výkon kontroly a z tohto dôvodu neboli splnené podmienky pre uloženie pokuty podľa § 9 ods. 2 zákona č. 128/2002 Z. z., keď žalovaný v dôvodoch rozhodnutia nepreukázal, že osobná účasť žalobcu alebo jeho zástupcu bola nevyhnutná pre riadne objasnenie podnetu spotrebiteľa. Rovnako dospel k záveru, že napadnuté rozhodnutie nie je súladné so zákonom aj z dôvodu, že rozhodnutie o výške uloženej pokuty nie je riadne zdôvodnené. Vzhľadom na takto zistené skutočnosti, krajský súd pristúpil k zrušeniu rozhodnutia žalovaného a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie podľa § 250j ods. 2 písm. a/ a d/ OSP.

Žalobcovi priznal náhradu trov konania v celkovej sume 237,71 eur, a to titulom trov právneho zastúpenia vo výške 167,71 eur a titulom zaplateného súdneho poplatku v sume 70,- eur.

II.

Proti rozsudku krajského súdu podal žalovaný v zákonnej lehote odvolanie.

V dôvodoch odvolania namietal, že rozhodnutie krajského súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

V podanom odvolaní žalovaný v prvom rade uviedol, že podnet spotrebiteľa P-552/2014, na absenciu ktorého v odôvodnení rozsudku krajský súd poukazoval, je súčasťou administratívneho spisu a tento sa nachádza na č. l. 47 administratívneho spisu. Dodal, že spotrebiteľ v podnete poukazoval na porušenie zákona č. 377/2004 Z. z. o ochrane nefajčiarov a o zmene a doplnení niektorých zákonov zo strany žalobcu, a ktoré považoval spotrebiteľ za závažné, nakoľko mal podozrenie, že sa elektronické cigarety predávajú prostredníctvom internetového predaja. Súčasťou príslušného podnetu bol aj zoznam adries, medzi ktorými figurovala aj webová stránka žalobcu. Na základe tohto podnetu bola dňa 2. júla 2014 vykonaná kontrola zameraná na prešetrenie spotrebiteľského podnetu, avšak prešetrenie nemohlo byť vykonané, nakoľko na adrese žalobcu sa nachádzala iba poštová schránka. Následne bolo žalobcovi zaslané predvolanie na termín 18. augusta 2014, resp. náhradný termín 25. augusta 2014; predvolanie bolo zasielané tak na adresu spoločnosti ako aj na adresu konateľa spoločnosti. Kontrolný orgán poskytol žalobcovi primeranú dobu na to, aby spolupracoval so správnym orgánom. Žalobca však so správnym orgánom nespupracoval, nedostavil sa na príslušný inšpektorát a nepodal potrebné vysvetlenie, pritom predvolanie bolo žalobcovi riadne doručené a bol aj

riadne oboznámený s následkami nedostavenia sa. Zaslanie dokladov prostredníctvom e-mailu nepreukazuje splnenie zákonných povinností, keď správny orgán požadoval aj osobnú prítomnosť žalobcu. Bolo teda nevyhnutné ústne vysvetlenie od kontrolovanej osoby.

Ďalej žalovaný uviedol, že žiaden právny predpis mu nestanovuje povinnosť uviesť v predvolaní, že ide o prešetrenie podnetu. Žalobca by bol s tým oboznámený, pokiaľ by sa dostavil na základe predvolania pred príslušný inšpektorát. V tejto súvislosti poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 1. septembra 2009, sp. zn. 1 Sžo/88/2008. Zákonodarca v § 4 ods. 3 písm. b/ a v § 5 ods. 6 písm. c/ zákona č. 128/2002 Z. z. jasne stanovil, že Slovenská obchodná inšpekcia je pri kontrole oprávnená požadovať od kontrolovaných osôb potrebné informácie, doklady, údaje a písomné, alebo ústne vysvetlenia. Je na zvážení kontrolného orgánu, či vyhodnotí situáciu tak, že pre spoľahlivé zistenie je potrebné len zaslanie potrebných podkladov dôležitých pre prešetrenie prípadu, alebo je nevyhnutná osobná účasť podnikateľského subjektu, kde na základe osobného kontaktu inšpektorov s kontrolovanou osobou by sa prešetrovala uvedená vec.

Rovnako dal žalovaný do pozornosti aj rozdielne rozhodovanie Krajského súdu v Žiline, keď krajský súd vo veci vedenej pod sp. zn. 2S/141/2015 (po správnosti 21S/141/2015; pozn. súdu) v obdobnom prípade - marenie výkonu kontroly a totožných účastníkov konania zamietol žalobu žalobcu.

Žalovaný ďalej uviedol, že to, či správny orgán prešetrí podnet písomnou formou, alebo ústnou formou, rozhoduje výlučne samotný správny orgán. Bolo teda na zvážení a vyhodnotení spotrebiteľského podnetu ako formou vykoná správny orgán kontrolu. Obvyklou praxou správneho orgánu je predvolanie si osoby oprávnenej konať za právnickú osobu, alebo fyzickej osoby podnikateľa za účelom predloženia potrebných dokumentov, oboznámenia sa s prešetrovaným prípadom a jeho vyjadrením sa k danej veci. Taktiež vyjadril nesúhlas s názorom krajského súdu, že na konanie podľa zákona č. 128/2002 Z. z. je potrebné aplikovať ustanovenia o Správnom konaní a konkrétne § 21 Správneho poriadku upravujúceho ústne pojednávanie. Poukázal na to, že inšpektori postupujú pri vykonávaní kontroly podľa ustanovení zákona č. 128/2002 Z. z., a nie Správneho poriadku. Ak by aj žalovaný zobral do úvahy tvrdenia krajského súdu o aplikácii § 21 Správneho poriadku na prejednávany prípad, potom je však aj v zmysle judikatúry Najvyššieho súdu Slovenskej republiky na zvážení správneho orgánu, či ústne pojednávanie nariadi, alebo nie (rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 29. júna 2016, sp. zn. 2Sžo/58/2014).

V súvislosti s výškou pokuty, žalovaný poukázal na diskrečnú právomoc správneho orgánu, v zmysle ktorej je na voľnej úvahe správneho orgánu, na aké skutočnosti pri odôvodnení výšky pokuty bude prihliadať a ktoré do úvahy nezoberie. Výška uloženej pokuty však nesmie presiahnuť zákonný rámec. V tejto súvislosti poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 29. apríla 2015, sp. zn. 6Sžo/33/2014. Výšku pokuty považoval za primeranú charakteru a rozsahu kontrolou zisteného protiprávneho stavu, riadne zdôvodnenú a uloženú po zohľadnení všetkých zákonom stanovených hľadísk a s prihliadnutím na zaužívanú rozhodovaciu prax v skutkovo podobných prípadoch. Pri uložení pokuty správny orgán prihliadal aj na dobu, po ktorú žalobca nespolupracoval s orgánom dozoru a nemohol prešetriť spotrebiteľský podnet. Správny orgán správne pristúpil k uloženiu pokuty v hornej hranici sadzby, nakoľko pokuta mala v danom prípade pôsobiť represívne tak, aby už nedošlo k porušeniu zákonnej povinnosti a donútiť účastníka konania dostaviť sa na orgán dozoru na základe predvolania. Dôvod uloženia sankcie spočíval v tom, že žalobca nerešpektovaním pokynov správneho orgánu si nespĺnil zákonom stanovenú povinnosť a predlžoval dobu šetrenia orgánu dozoru, čo mohlo mať vplyv aj na prešetrenie podnetov v zákonom stanovených lehotách. Protiprávne konanie žalobcu považoval žalobca za závažné, nakoľko jeho následkom bolo neprešetrenie podnetu spotrebiteľa. Odôvodnenie časového hľadiska v znení „od 18.8.2014, resp. 25.08.2014 až do súčasnosti, t. j. do času vydania prvostupňového správneho rozhodnutia“ žalovaný považoval za správne, nakoľko ak by sa žalobca dostavil aj po stanovených termínoch a osobne poskytol aj ústne vysvetlenia, žalovaný by uvedenú skutočnosť zvážil pri ukladaní pokuty.

Žalovaný taktiež poukázal aj na predchádzajúce negatívne skúsenosti so žalobcom, opakované

nedostavovanie sa k prešetrovaniu spotrebiteľských podnetov a uzavrel, že správne konanie prebiehalo na základe ustanovení zákona č. 128/2002 Z. z., ktorý žalobca svojím konaním porušil, konal na základe zákona a v jeho medziach na základe spoľahlivo zisteného skutkového stavu, vec správne právne posúdil. Pokuta bola uložená oprávnene a v súlade so zákonom č. 128/2002 Z. z..

Vzhľadom na vyššie uvedené, žalovaný navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok krajského súdu zmenil tak, že žalobu zamietne.

III.

Žalobca sa k odvolaniu žalovaného nevyjadril.

IV.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP a § 492 ods. 2 zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok, ďalej len „SSP“) preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu z dôvodov a v rozsahu uvedenom v odvolaní žalovaného (§ 246c ods. 1 veta prvá v spojení s § 212 ods. 1 OSP a § 492 ods. 2 SSP) postupom podľa § 250ja ods. 2 veta prvá OSP, keď deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk (§ 156 ods. 1 a 3 OSP, v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá, § 211 ods. 2 OSP a § 492 ods. 2 SSP), a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného nie je dôvodné.

Podľa § 492 ods. 2 SSP odvolacie konania podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku začaté predtým nadobudnutia účinnosti tohto zákona sa dokončia podľa doterajších predpisov.

Predmetom odvolacieho konania v danej veci bol rozsudok krajského súdu, ktorým súd prvého stupňa zrušil rozhodnutie žalovaného z 30. júla 2015, Číslo: SK/0110/99/2015, a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie.

Najvyšší súd preskúmal rozsudok súdu prvého stupňa ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie žalovaného správneho orgánu, v spojení s prvostupňovým správnym rozhodnutím, ako aj konanie im predchádzajúce, najmä z toho pohľadu, či sa súd prvého stupňa vysporiadal so zásadnými námietkami žalobcu uvedenými v žalobe a z takto vymedzeného rozsahu, či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia žalovaného.

Predmetom preskúmacieho konania v danej veci bolo rozhodnutie žalovaného z 30. júla 2015, Číslo: SK/0110/99/2015, ktorým tento zamietol odvolanie žalobcu a potvrdil prvostupňové rozhodnutie Slovenskej obchodnej inšpekcie, Inšpektorát Slovenskej obchodnej inšpekcie so sídlom v Žiline pre Žilinský kraj z 1. decembra 2014, Číslo: K/0259/05/2014, o uložení pokuty žalobcovi vo výške 1.000,- eur podľa § 9 ods. 2 zákona č. 128/2002 Z. z. za marenie výkonu kontroly.

Najvyšší súd upriamuje pozornosť na to, že súd v procese súdneho prieskumu nie je súdom skutkovým. Jeho úlohou pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu podľa piatej časti druhej hlavy Občianskeho súdneho poriadku upravujúcej rozhodovanie o žalobách proti rozhodnutiam a postupom správnych orgánov (§§ 247 a nasl. OSP) je posudzovať, či správny orgán príslušný na konanie si zadovážil dostatok skutkových podkladov pre vydanie rozhodnutia, či zistil vo veci skutočný stav, či konal v súčinnosti s účastníkom konania, či rozhodnutie bolo vydané v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi a či obsahovalo zákonom predpísané náležitosti, teda či rozhodnutie správneho orgánu bolo vydané v súlade s hmotnoprávnymi ako aj s procesnoprávnymi predpismi. Súdny prieskum zákonnosti rozhodnutia žalovaného správneho orgánu je určený rozsahom dôvodov uvedených v žalobe, ktorými žalobca namieta nezákonnosť rozhodnutia správneho orgánu, tvrdiac, že nezákonným rozhodnutím správneho orgánu a postupom mu predchádzajúcim bol ukrátený na svojich hmotnoprávných alebo procesnoprávných právach. Zákonnosť rozhodnutia správneho orgánu je

podmieneňá zákonnosťou postupu správneho orgánu predchádzajúcemu vydaniu napadnutého rozhodnutia.

V rámci správneho prieskumu súd teda skúma aj procesné pochybenia správneho orgánu namietané v žalobe, či uvedené procesné pochybenie správneho orgánu je takou vadou konania pred správnym orgánom, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 3 OSP).

Pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia je pre súd rozhodujúci skutkový stav, ktorý tu bol v čase vydania napadnutého rozhodnutia. Súd môže vykonať dôkazy nevyhnutné na preskúmanie napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 1 OSP).

Ak správny orgán podľa osobitného zákona rozhodol o spore alebo o inej právnej veci vyplývajúcej z občianskoprávných, pracovných, rodinných a obchodných vzťahov (§ 7 ods. 1) alebo rozhodol o uložení sankcie, súd pri preskúmaní tohto rozhodnutia nie je viazaný skutkovým stavom zisteným správnym orgánom. Súd môže vychádzať zo skutkových zistení správneho orgánu, opätovne vykonať dôkazy už vykonané správnym orgánom alebo vykonať dokazovanie podľa tretej časti druhej hlavy (§ 250i ods. 2 OSP).

Do uvedenej právnej normy bola transformovaná požiadavka tzv. „plnej jurisdikcie“ ako atribútu práva na spravodlivý proces, v zmysle ktorej súd pri svojom rozhodovaní nesmie byť obmedzený v skutkových otázkach len tým, čo vo veci zistil správny orgán, a to ani čo do rozsahu vykonaných dôkazov, ani ich obsahu a hodnotenia zo známych hľadísk závažnosti, zákonnosti a pravdivosti. Súd teda celkom samostatne a nezávisle hodnotí správnosť a úplnosť skutkových zistení zadovážených správnym orgánom, a ak pritom zistí skutkové, či (procesné) právne pochybenia, môže v zrušujúcom rozhodnutí správnemu orgánu uložiť povinnosť na ich odstránenie, nahradenie alebo doplnenie, alebo tak urobí sám.

Podľa § 4 ods. 2 písm. g/, h/ a i/ zákona č. 128/2002 Z. z. Slovenská obchodná inšpekcia pri kontrole vnútorného trhu u fyzických osôb a právnických osôb predávajúcich alebo dodávajúcich výrobky na vnútorný trh alebo poskytujúcich služby (ďalej len "kontrolované osoby")
g/ využíva poznatky iných orgánov a podnety spotrebiteľov,
h/ ukladá pokuty,
i/ vybavuje sťažnosti spotrebiteľov;

Podľa § 4 ods. 3 písm. b/ zákona č. 128/2002 Z. z. Slovenská obchodná inšpekcia je pri kontrole oprávnená
b/ požadovať od kontrolovaných osôb potrebné informácie a doklady;

Podľa § 5 ods. 1 zákona č. 128/2002 Z. z. kontrolu vnútorného trhu vykonáva Slovenská obchodná inšpekcia prostredníctvom inšpektorov, ktorí sú zamestnancami Slovenskej obchodnej inšpekcie.

Podľa § 5 ods. 6 písm. c/ zákona č. 128/2002 Z. z. Inšpektor je pri kontrole oprávnený c/ požadovať od kontrolovaných osôb potrebné doklady, údaje a písomné alebo ústne vysvetlenia;

Podľa § 9 ods. 2 a 5 zákona č. 128/2002 Z. z. Inšpektorát môže uložiť kontrolovanej osobe, ktorá marí, ruší alebo inak sťažuje výkon kontroly, poriadkovú pokutu do 50 000,- Sk, a to aj opakovane.

Pri uložení pokuty sa prihliada najmä na závažnosť, spôsob, čas trvania a následky protiprávneho konania. (5)

Podľa § 12 zákona č. 128/2002 Z. z. na konanie podľa tohto zákona sa použije všeobecný predpis o správnom konaní, 22) ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 3 ods. 2 a 4 Správneho poriadku správne orgány sú povinné postupovať v konaní v úzkej

súčinnosti s účastníkmi konania, zúčastnenými osobami a inými osobami, ktorých sa konanie týka a dať im vždy príležitosť, aby mohli svoje práva a záujmy účinne obhajovať, najmä sa vyjadriť k podkladu rozhodnutia, a uplatniť svoje návrhy. Účastníkom konania, zúčastneným osobám a iným osobám, ktorých sa konanie týka musia správne orgány poskytovať pomoc a poučenia, aby pre neznalosť právnych predpisov neutrpeli v konaní ujmu.

Správne orgány sú povinné svedomite a zodpovedne sa zaoberať každou vecou, ktorá je predmetom konania, vybaviť ju včas a bez zbytočných prieťahov a použiť najvhodnejšie prostriedky, ktoré vedú k správne vybaveniu veci. Ak to povaha veci pripúšťa, má sa správny orgán vždy pokúsiť o jej zmierne vybavenie. Správne orgány dbajú na to, aby konanie prebiehalo hospodárne a bez zbytočného zaťažovania účastníkov konania a iných osôb. (4)

Podľa § 21 ods. 1 Správneho poriadku správny orgán nariadi ústne pojednávanie, ak to vyžaduje povaha veci, najmä ak sa tým prispeje k jej objasneniu, alebo ak to ustanovuje osobitný zákon. Ak sa má pri ústnom pojednávaní uskutočniť ohliadka, uskutočňuje sa ústne pojednávanie spravidla na mieste ohliadky.

Podľa § 41 ods. 1, 2 Správneho poriadku správny orgán predvolá osoby, osobná účasť ktorých pri prejednávani veci je nevyhnutná.

V predvolaní správny orgán upozorní na právne následky nedostavenia sa. (2)

Z obsahu súdneho spisu, ktorého súčasťou tvoril pripojený administratívny spis, najvyšší súd zistil, že dňa 18. júna 2014 bol na príslušný inšpektorát odstúpený podnet spotrebiteľa (následne evidovaný pod číslom P-552/2014). Predmetným podnetom bolo predovšetkým poukazované na nedodržiavanie ustanovení zákona č. 377/2004 Z. z. o ochrane nefajčiarov a o zmene a doplnení niektorých zákonov a zákona č. 102/2014 Z. z. o ochrane spotrebiteľa pri predaji tovaru alebo poskytovaní služieb na základe zmluvy uzavretej na diaľku alebo zmluvy uzavretej mimo prevádzkových priestorov predávajúceho a o zmene a doplnení niektorých zákonov.

Za účelom riadneho prešetrenia podnetu spotrebiteľa prvostupňový správny orgán listom zo 17. júla 2014, evidovaným pod číslom P-552/2014/3366, predvolal žalobcu na termín 18. augusta 2014, respektíve na náhradný termín 25. augusta 2014. Predvolanie bolo žalobcovi ako obchodnej spoločnosti doručené dňa 31. júla 2014 a konateľovi žalobcu dňa 2. augusta 2014. Zároveň žalobcu vyzval na predloženie

1/ oprávnenia k podnikateľskej činnosti,

2/ preukazu totožnosti, pečiatky,

3/ všetkých informácií nachádzajúcich sa na web stránke www.N..sk, poskytovaných spotrebiteľom pred uzavretím zmluvy na diaľku (kontakty, obchodné podmienky, reklamačný poriadok, informácie o doprave ...), ako aj informácií poskytovaných spotrebiteľom najneskôr spolu s dodaním tovaru v zmysle zákona č. 102/2014 Z. z. o ochrane spotrebiteľa pri predaji tovaru alebo poskytovaní služieb na základe zmluvy uzavretej na diaľku alebo zmluvy uzavretej mimo prevádzkových priestorov predávajúceho a o zmene a doplnení niektorých zákonov (a to platných ku dňu doručenia predvolania) a zároveň opis akéhokoľvek vybraného tovaru uvedeného na predmetnej webovej stránke,

4/ všetkých informácií uvedených na webovej stránke www.N..sk súvisiacich s ponukou a predajom elektronických cigariet,

5/ objednávok, faktúr, dodacích listov preukazujúcich predaj výrobkov elektronických cigariet spotrebiteľovi.

V závere predmetné predvolanie obsahovalo poučenie v znení cit.: „V prípade, že sa Vy alebo Váš splnomocnený zástupca na základe plnej moci nedostavíte na správny orgán alebo nepredložíte všetky požadované doklady, bude sa toto konanie považovať za MARENIE, prípadne sťaženie výkonu dozoru podľa § 9 ods. 2 zák. č. 128/2002 Z. z., v znení neskorších predpisov.“

Žalobca dňa 12. augusta 2014 prostredníctvom e-mailu a neskôr poštou dňa 15. augusta 2014 zaslal prvostupňovému správne orgánu požadované doklady, pričom túto skutočnosť potvrdil aj samotný

správny orgán tak v Úradnom zázname z 18. augusta 2014 a z 25. augusta 2014 ako aj v prvostupňovom správnom rozhodnutí z 1. decembra 2014, Číslo: K/0259/05/2014. Zároveň žalobca požiadal, aby kontrola, resp. zápis z kontroly o jej výsledku na základe predložených podkladov bol vykonaný inšpektorátom bez jeho prítomnosti. Pre prípad akýchkoľvek požiadaviek zo strany inšpektorátu, v predmetnom podaní oznámil (okrem adresy) aj mailovú adresu a telefónne číslo.

Prvostupňový správny orgán dňa 29. septembra 2014, pod číslom K/0259/05/2014, žalobcovi oznámil začatie správneho konania o uložení pokuty podľa § 9 ods. 2 zákona č. 128/2002 Z. z. za marenie výkonu kontroly. Žalobca k uvedenému oznámeniu zaslal vyjadrenie dňa 20. októbra 2014 e-mailom a dňa 22. októbra 2014 poštou.

Následne dňa 1. decembra 2014 vydal prvostupňový správny orgán pod číslom K/0259/05/2014 rozhodnutie o uložení pokuty žalobcovi vo výške 1.000,- eur podľa § 9 ods. 2 zákona č. 128/2002 Z. z. za marenie výkonu kontroly, konkrétne pre nedostavenie sa účastníka konania alebo jeho splnomocneného zástupcu pred správny orgán dňa 18. augusta 2014 alebo v náhradnom termíne 25. augusta 2014 na základe predvolania (ktoré bolo účastníkovi konania doručené dňa 31. júla 2014), pričom vykonanie kontroly bolo nevyhnutné za účelom prešetrenia podnetu spotrebiteľa P-552/2014, čím došlo k mareniu výkonu kontroly podľa § 9 ods. 2 menovaného zákona z dôvodu neposkytnutia správneho orgánu požadovanej súčinnosti, keď správneho orgánu boli poskytnuté len podklady, žiadané v predvolaní, no nebola zabezpečená jeho osobná účasť počas výkonu kontroly alebo účasť jeho splnomocneného zástupcu.

Na odvolanie žalobcu žalovaný napadnutým rozhodnutím z 30. júla 2015, Číslo: SK/0110/99/2015, zamietol odvolanie a prvostupňové správne rozhodnutie správneho orgánu potvrdil.

Po vyhodnotení závažnosti odvolacích dôvodov vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu a vo vzťahu k obsahu súdneho a pripojeného administratívneho spisu Najvyšší súd s prihliadnutím na § 219 ods. 2 v spojení s § 492 ods. 2 SSP konštatuje, že nezistil dôvod na to, aby sa odchyľil od logických argumentov a relevantných právnych záverov spolu so správnu citáciou dotknutých právnych noriem obsiahnutých v odôvodnení napadnutého rozsudku krajského súdu, ktoré vytvárajú dostatočné právne východiská pre vyslovenie výroku napadnutého rozsudku. Preto sa s ním v prevažujúcom rozsahu stotožňuje a zároveň na zdôraznenie záverov, ktoré si osvojil, uvádza nasledovné:

Najvyšší súd sa stotožnil s právnym záverom, ku ktorému dospel krajský súd, že nebolo v konaní preukázané, že žalobca mári výkon kontroly a z tohto dôvodu neboli splnené podmienky pre uloženie pokuty podľa § 9 ods. 2 zákona č. 128/2002 Z. z., keď žalovaný v dôvodoch rozhodnutia nepreukázal, že osobná účasť žalobcu alebo jeho zástupcu bola nevyhnutná pre riadne objasnenie podnetu spotrebiteľa a vyvedenie administratívnej zodpovednosti voči žalobcovi v inom správnom konaní. Z vyššie citovaného ustanovenia § 41 Správneho poriadku (v spojení s § 12 zákona č. 128/2002 Z. z.) vyplýva, že jedinou podmienkou, ktorá musí byť vždy splnená na to, aby mohol správny orgán konkrétnu osobu predvolať, je podmienka nevyhnutnosti osobnej účasti pri prejednávaní veci. Osobná účasť účastníka konania pred správnym orgánom má prispieť k vydaniu materiálnej pravde zodpovedajúcemu rozhodnutiu. Táto podmienka je teda splnená v prípade, ak by bez osobnej účasti účastníka konania nemohol správny orgán riadne pokračovať v predpísanom procesnom postupe a prejednávanú vec riadne ukončiť. Platí, že správny orgán v zmysle zásady obsiahnutej v § 3 ods. 4 Správneho poriadku je povinný použiť najvhodnejšie prostriedky vedúce k správnomu vybaveniu veci, ako aj § 32 ods. 1 Správneho poriadku, podľa ktorého je povinný zistiť presne a úplne skutočný stav veci a za tým účelom si obstaráť potrebné podklady pre rozhodnutie. Správny orgán pri svojej úvahe vychádza z konkrétnych okolností prípadu a nariadi ústne pojednávanie v prípade, ak to prispeje k objasneniu skutkových okolností prípadu. Vyššie citované ustanovenie § 3 ods. 4 Správneho poriadku v sebe subsumuje zásadu časovej primeranosti konania, zásadu výberu optimálnych nástrojov, zásadu zmierného vybavenia veci, zásadu hospodárnosti konania a zásadu minimálneho involvovania účastníkov konania a iných osôb do správneho konania. V tejto súvislosti je potrebné predovšetkým zmieniť zásadu minimálneho involvovania účastníkov konania (v spojení so zásadou výberu optimálnych nástrojov), účelom ktorej je

minimalizovať nevyhnutnosť osobnej vložky účastníka konania (ako aj iných osôb určitým spôsobom zainteresovaných v správnom konaní). Tieto osoby by do správneho konania mali vstupovať len v nevyhnutnej miere a v nevyhnutnom rozsahu, teda tak, aby konanie mohlo riadne prebehnúť a súčasne, aby to nebola pre uvedené osoby neprimeraná záťaž. Vstupovanie účastníka konania a iných osôb by malo byť len subsidiárne [Potasch, P., Hašanová, J. Zákon o správnom konaní (správny poriadok). Komentár. 1. vydanie. Praha: C. H. Beck, 2012, s. 17].

Z obsahu administratívneho spisu ako aj z obsahu súdneho spisu (konkrétne zo záveru prijatého v konaní pred krajským súdom na nariadenom pojednávaní z 21. júna 2016) vyplýva, že správnym orgánom preskúmaný podnet spotrebiteľa P-552/2014 bol napokon vyhodnotený ako odôvodnená sťažnosť, v tomto zmysle bol aj vyhotovený inšpekčný záznam, pričom k takémuto záveru dospel správny orgán na základe tých podkladov, ktoré mu boli predložené zo strany žalobcu. Potom tu vyvstáva otázka, do akej miery v oboch rozhodnutiach správnych orgánov konštatovaná nevyhnutnosť osobnej účasti žalobcu pred správnym orgánom bola relevantná, keď správny orgán prejednávajúcu vec ukončil i bez osobnej účasti žalobcu. Navyše žalobca pre prípad akýchkoľvek požiadaviek zo strany správneho orgánu oznámil svoju e-mailovú adresu a taktiež telefónne číslo. Rovnako aj samotný dôvod uvedený správnym orgánom najvyšší súd považoval za nedostatočný. Správny orgán odôvodnil nevyhnutnú osobnú účasť žalobcu pred správnym orgánom tým, že žalobca mal vysvetliť prípadné pochybnosti, nezrovnalosti a ozrejmiť skutočnosti týkajúce sa prešetrovaného spotrebiteľského podnetu. Ďalší dôvod vyžadovanej osobnej účasti žalobcu spočíval v tom, aby účastník konania v budúcnosti nemohol spochybňovať objektivitu vykonávanej kontroly. V tejto súvislosti najvyšší súd poukazuje na tú skutočnosť, že na to, aby mohla byť vôbec voči účastníkovi konania vyvedená zodpovednosť a uložená pokuta podľa § 9 ods. 2 zákona č. 128/2002 Z. z., teda aj za marenie výkonu kontroly, musí byť takéto konanie účastníka konania jednoznačne a bez akýchkoľvek pochybností preukázané. V danom prípade však podmienka nevyhnutnosti, ktorú možno aj inak pomenovať ako bezpodmienečnú potrebu, prípadne naliehavosť, splnená nebola. Požiadavka správneho orgánu na osobnú účasť žalobcu, ktorý by tak mohol vysvetliť prípadné pochybnosti, tak zostala v hypotetickej rovine bez reálneho základu. Taktiež dôvod osobnej účasti žalobcu, aby tento nemohol v budúcnosti spochybňovať objektivitu vykonávanej kontroly neobstojí, nakoľko sám žalobca požiadaval, aby sa kontrola vykonala bez jeho prítomnosti, a teda sám sa obral o možnosť hájiť svoje procesné práva, konkrétne právo zúčastniť sa ústneho pojednávania.

Taktiež sa najvyššiemu súdu javí ako zmätočné poučenie v príslušnom Predvolaní, ktoré je koncipované v znení cit.: „V prípade, že sa Vy alebo Váš splnomocnený zástupca na základe plnej moci nedostavíte na správny orgán alebo nepredložíte všetky požadované doklady, bude sa toto konanie považovať za MARENIE, prípadne sťaženie výkonu dozoru podľa § 9 ods. 2 zák. č. 128/2002 Z. z., v znení neskorších predpisov.“ Takto formulované poučenie skôr môže evokovať, že pokiaľ účastník konania splní aspoň jednu z uvedených podmienok (buď sa osobne dostaví na správny orgán, alebo predloží požadované doklady), nedôjde z jeho strany k naplneniu skutkovej podstaty plynúcej mu z § 9 ods. 2 zákona č. 128/2002 Z. z..

Najvyšší súd ďalej považuje za potrebné prisvedčiť argumentácii žalovaného, že to, či správny orgán nariadi ústne prejednanie veci, alebo mu bude postačovať písomná forma konania je na úvahe správneho orgánu. To však neznamená, že správny súd v konaní o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu nebude mať možnosť preskúmať aj to, či správny orgán rešpektuje, respektíve dodržiava základné pravidlá konania (zásady správneho konania), konkrétne zásadu výberu optimálnych nástrojov, zásadu hospodárnosti konania a zásadu minimálneho involvovania účastníkov konania a iných osôb do správneho konania. O to viac uvedené platí v prípadoch, ak bola voči účastníkovi konania vyvedená zodpovednosť a uložená pokuta vo výške 1.000,- eur za to, že sa osobne nezúčastnil pred správnym orgánom, avšak tento predložil všetky správnym orgánom požadované doklady na základe ktorých správny orgán následne vychádzal a aj rozhodol.

K odvolacej námietke žalovaného, že žiaden právny predpis neustanovuje povinnosť uvádzať v predvolaní, že ide o prešetrovanie podnetu, najvyšší súd uvádza, že vzhľadom na správnym orgánom konštatovanú nevyhnutnosť osobnej účasti žalobcu, bolo by pri najmenšom v súlade so zásadou

hospodárnosti konania vhodné, aby správny orgán predvolávanú osobu aspoň v základných črtách oboznámil s dôvodmi jej predvolania a uviedol, na základe čoho je jej prítomnosť pred správnym orgánom nevyhnutná a k čomu by mala osoba v rámci konania prispieť. Taktiež neobstojí poukaz žalovaného na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 1. septembra 2009, sp. zn. 1 Sžo/88/2008, z ktorého vyplýva, že žalobca nespolupracoval so správnym orgánom, neumožnil mu vykonať kontrolu - prešetriť podnety spotrebiteľov č. 182/05 a č. 303/2004, nereagoval na opakované predvolania, na príslušný inšpektorát sa nedostavil, pričom všetky písomnosti adresované žalobcovi sa vrátili z dôvodu, že žalobca si ich v odbernej lehote neprevzal a iná adresa na doručovanie žalobcovi, správne orgánu nebola známa. Uvedený rozsudok tak vychádzal z iných skutkových okolností ako tu prejednávajúca vec. Na tomto mieste zároveň najvyšší súd zdôrazňuje, že pokiaľ sa účastník konania v súdnom preskúmanom konaní odvoláva na niektoré rozsudky Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, je zároveň jeho dôkazným bremenom preukázať, že skutkový stav má prvky niektorého z rozsudkov, a nie len uvádzať pre neho vyhovujúce právne závery v týchto rozsudkoch uvedené.

K námietke žalovaného, že inšpektori postupujú pri vykonávaní kontroly v zmysle zákona č. 128/2002 Z. z., a nie podľa Správneho poriadku, najvyšší súd uvádza, že zákon č. 128/2002 Z. z. v § 12 ustanovuje, že na konanie podľa tohto zákona sa použije všeobecný predpis o správnom konaní (Správny poriadok), ak tento zákon neustanovuje inak. To znamená, že ak zákon č. 128/2002 Z. z. výslovne neustanoví, že aplikácia Správneho poriadku je vylúčená (napríklad § 7 ods. 5 zákona č. 128/2002 Z. z.) bude aplikácia Správneho poriadku ako všeobecného predpisu o správnom konaní aj na konanie vedené podľa zákona č. 128/2002 Z. z. možná.

Rovnako neobstojí poukaz žalovaného na rozsudok Krajského súdu v Žiline (sp. zn. 21S/141/2015), ktorý pri totožných účastníkoch konania a s rovnakým predmetom konania (marenie výkonu kontroly) zamietol žalobu žalobcu. V tejto súvislosti (odhliadnuc aj od toho, že sa jedná o rozhodnutie prvostupňového súdu, ktorým najvyšší súd nie je viazaný) najvyšší súd uvádza, že každú jednu sankčnú vec je potrebné posudzovať prísne individuálne. Vo veci sp. zn. 21S/141/2015 bola uložená žalobcovi pokuta za marenie výkonu kontroly pre nedostavenie sa žalobcu pred správny orgán dňa 13. októbra 2014, respektíve 20. októbra 2014, ako aj pre nezaslanie všetkých v príslušnom predvolaní žiadaných podkladov.

S poukazom na vyššie uvedené skutočnosti, najvyšší súd dospel k zhodnému záveru ako krajský súd, že v danom prípade neboli zo strany správneho orgánu splnené podmienky pre uloženie pokuty podľa § 9 ods. 2 zákona č. 128/2002 Z. z.. Rozhodnutie správneho orgánu teda vychádzalo z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 250j ods. 2 písm. a/ OSP), čo už samo o sebe predstavuje podstatný dôvod pre zrušenie rozhodnutia a vrátenie veci žalovanému správne orgánu. Preto krajským súdom použitý aj ďalší zrušovací dôvod spočívajúci v nepreskúmateľnosti rozhodnutia o výške uloženej pokuty (§ 250j ods. 2

písm. d/ OSP) považoval najvyšší súd už za nadbytočný. Pre budúcnosť však súd uvádza, že i napriek tomu, že správny orgán má pri ukladaní pokuty voľnosť správneho uváženia, je viazaný základnými princípmi správneho rozhodovania. Medzi tieto princípy patrí i úplnosť, respektíve dostatočné odôvodnenie rozhodnutia správneho orgánu, ktoré v konečnom dôsledku vyvolávajú aj jeho presvedčivosť (§ 3 ods. 5 Správneho poriadku). Správny orgán je tak povinný pri ukladaní sankcie podrobne a presvedčivo odôvodniť, k akým skutočnostiam prihliadol, a navyše podrobne odôvodniť, aký vplyv mali tieto skutočnosti na konečnú výšku pokuty. Výška uloženej pokuty musí byť v každom jednom rozhodnutí odôvodnená spôsobom, nepripúšťajúcim rozumné pochybnosti o tom, že práve taká výška pokuty zodpovedá konkrétnym okolnostiam individuálneho prípadu. Vo svetle uvedeného, najvyšší súd zastáva názor, že rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu je v tomto smere nepreskúmateľné, keďže nie je z neho zrejmé, z akých skutočností pri stanovení výšky pokuty vychádzal. Iba konštatovanie skutkových zistení a popis skutku nie je možné v žiadnom prípade považovať za úvahy správneho orgánu, z ktorých by vyplývalo, k akým záverom dospel správny orgán ohľadom výšky uloženej pokuty, pričom žalovaný tento nedostatok neodstránil. Bližšie zdôvodnenie výšky uloženej pokuty až v následnom vyjadrení k žalobe nie je už spôsobilé zvrátiť súdom konštatovanú nepreskúmateľnosť (pozri § 250i ods. 1 veta prvá OSP).

Záverom najvyšší súd považuje za potrebné uviesť, že prešetrovaný podnet spotrebiteľa evidovaný pod č. P-552/2014 bol súčasťou administratívneho spisu. Samotné konštatovanie krajského súdu o jeho absencii však nemožno v konečnom dôsledku považovať za skutočnosť majúcu vplyv na vecnú správnosť napadnutého rozsudku krajského súdu.

Vzhľadom na vyššie uvedené, najvyšší súd napadnutý rozsudok krajského súdu ako vecne a právne správny podľa § 250ja ods. 3 veta druhá OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP, s § 219 ods. 2 OSP a s § 492 ods. 2 SSP potvrdil, stotožniac sa v zásade aj s dôvodmi jeho rozhodnutia.

V.

O trovách konania rozhodol najvyšší súd podľa § 250k ods. 1 OSP v spojení s § 224 ods. 1 OSP s § 246c ods. 1 veta prvá OSP a § 492 ods. 2 SSP. Žalobcovi, ktorý mal úspech v odvolacom konaní vznikol nárok na náhradu trov. Nakoľko však takéto trovy žalobcovi podľa obsahu spisu nevznikli, najvyšší súd žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd Slovenskej republiky v pomere hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 veta tretia zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.